

257

2566-2573

ELSŐ FEJEZET: AZ IMÁDSÁG KINYILATKOZTATÁSA

EGYETEMES MEGHÍVÁS AZ IMÁDSÁGRA

2566 Az ember keresi az Istent. A teremtés által Isten minden létezőt a semmiből hív életre. A dicsőséggel és tisztességgel koronázott ember az angyalok után képes fölismerni, mily nagy az Úr neve az egész Földön! Az ember azután is, hogy a bűn által elveszítette a hasonlóságát Istennel, megmaradt Teremtője képmásának. A vágy Az után, aki létre hívja, megtartja őt. Az összes vallás tanúsítja az emberek e lényegi keresését.

2567 Isten előbb hívja az embert. Akár megfélekedzik az ember Teremtőjéről, akár elrejtőzik arca elől, akár a maga bálványaihoz folyamodik, akár vádolja az Istenséget, hogy elhagyta Őt, az élő és igaz Isten fáradhatatlanul hív minden egyes személyt az imádság titokzatos találkozájára. A hűséges Isten szeretetének e lépése mindig az első az imádságban; az ember lépése mindig válasz. Miként a kinyilatkoztató Isten az embert is kinyilatkoztatja önmagának, az imádság úgy jelenik meg, mint kölcsönös megszólítás, mint a Szövetség drámája. Ez a dráma a szavakon és tetteken át a szívet kötelezi. Ez bontakozik ki az egész üdvtörténet folyamán.

1. Cikkely: AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

2568 Az imádság kinyilatkoztatása az Ószövetségben az ember bűnbeesése és fölemelése -- Isten első gyermekeihez szóló fájdalmas hívása: "Hol vagy? (...) Mit tettél?" (Ter 3,9.13) és a világba lépő egyszülött Fiú válasza: "Íme, eljövök, hogy megtegyem, Istenem, akaratodat" (Zsid 10,7) -- között történik. Ily módon az imádság összefonódik az emberek történelmével, kapcsolat Istennel a történelem eseményeiben.

A TEREMTÉS -- AZ IMÁDSÁG FORRÁSA

2569 Az imádság elsősorban a teremtés valóságaiból kiindulva születik meg. A Teremtés könyvének első kilenc fejezete úgy írja le ezt az Istennel való kapcsolatot, mint Ábel részéről a nyájából bemutatott zsengeáldozatot, amint Énosz részéről az Isteni Név segítségül hívását, s mint "Istennel járást". Noé áldozata "kedves" Istennek és megáldja őt és általa minden teremtményt, mert a szíve igaz és becsületes; ő is "Istennel járt" (Ter 6,9). Az imádságnak ezt a minőségét az igaz emberek sokasága valósítja meg minden vallásban.

Isten a minden élőlényvel kötött, fogyhatatlan szövetségében az embereket mindig hívja az imádságra. De az Ószövetségben főként Ábrahám atyánktól kezdve nyer kinyilatkoztatást az imádság.

AZ ÍGÉRET ÉS A HIT IMÁDSÁGA

2570 Ábrahám, amint Isten hívja, útra kel, "miként az Úr parancsolta neki" (Ter 12,4): szíve "egészen aláveti magát a szónak", engedelmes. A szív odahallgatása, mely Isten szerint dönt, lényeges az imádság számára, a szavak erről beszélnek. Ábrahám imádsága azonban elsősorban cselekedetekben fejeződik ki: hallgató ember, minden szálláshelyén oltárt épít az Úrnak. Csak későn hangzik föl első szóbeli imádsága: burkolt panasz, Isten emlékeztetése ígéreteire, melyek, úgy tűnik, nem teljesülnek. Így kezdettől fogva látható az imádság bizonyos drámaisága: az Isten hűségébe vetett hit próbatétele.

2571 A pátriárka, mivel hitt Istennek, a színe előtt járva és szövetségben Ővele, kész sátra alá fogadni a titokzatos Vendéget: ez a mamrei csodálatos vendégség előjátéka az ígélet igazi Fia hírüladásának (Annuntiatiojának!). Ezért amikor Isten rábízta a tervét, Ábrahám szíve hasonlóvá válik Ura emberek iránti együttérzéséhez, és mer vakmerő bizalommal közbenjárni értük.

2572 Hitének végső tisztulásaként Ábrahámtól, "aki megkapta az ígéreteket" (Zsid 11,17), azt kívánták, hogy áldozza föl a fiút, akit Isten ajándékozott neki. Hite nem inog meg: "Isten gondoskodik magának áldozati bárányról" (Ter 22,8) -- mondja Ábrahám, mert "bizonyosra vette, hogy Isten képes a halottakat is föltámasztani" (Zsid 11,19). Így a hívők atyja hasonlóvá vált az Atyához, aki saját Fiát nem kíméli, hanem majd mindnyájunkért odaadja Őt. Az imádság visszaállítja az ember istenhasonlóságát, és részesíti a sokaságot üdvözítő Isten szeretete hatalmában.

2573 Isten megújítja ígéletét Jákobnak, Izrael tizenkét törzse atyjának. Ő, mielőtt a testvérével, Ézsauval találkozott volna, egész éjszakán át harcol egy titokzatos "valakivel", aki megtagadja nevének fölfedését, de mielőtt pirkadatkor elhagyná, megáldja őt. Az Egyház spirituális hagyománya ebben az elbeszélésben az imádságnak, mint a hit harcának és a kitartás győzelmének szimbólumát vette észre